

Η εξομολόγηση της μάνας που δεν έγινε

Μία μάνα πήγε το παιδάκι της

να εξομολογηθεί, όταν αυτή ήταν στο δημοτικό.

Σκεφτόταν, «θα το πάω τώρα, από μικρό, να το 'χω σίγουρο ότι θα είναι προσεκτικό, ότι θα το φυλάξει ο Θεός και θα 'ναι στο δρόμο του.

Δεν υπάρχει κάτι καλύτερο που θα μπορούσα να έχω κάνει». Έτσι σκεφτόταν. Ήταν Τετάρτη Δημοτικού το παιδί της. Έφτασαν στον ναό και λέει η μάνα στον πνευματικό «Πάτερ, σας φέρνω το παιδάκι μου μικρό, μικρό, να το βάλουμε στο δρόμο του Θεού». Και λέει ο πνευματικός «άργησες πολύ να φέρεις το παιδί σου». Ξαφνιάστηκε η μάνα. «Πάτερ, τώρα αρχίζω και βλέπω ότι καταλαβαίνει μερικά πράγματα καλύτερα. Όταν ήταν μικρό, δεν το έφερνα, διότι τι αμαρτίες να έχει ένα μικρό παιδί;».

Και της απάντησε ο Ιερέας, «δεν εννοώ αυτό. Δεν αναφέρομαι στο παιδί. Λέγοντας πως άργησες να φέρεις το παιδί σου, εννοώ ότι έπρεπε, πρίν απ'το παιδί σου, να 'χεις φέρει τον εαυτό σου. Και δεν αναφέρομαι στο τώρα, στα τωρινά σου χρόνια. Που ήσουν τόσα χρόνια εσύ; Δεν σε ήξερα όταν ήσουν είκοσι χρονών. Δεν σε ήξερα όταν ήσουν δεκαπέντε. Δεν σε ήξερα όταν ήσουν εσύ Τετάρτη Δημοτικού. Εσύ, που ήσουν όταν πήγαινες τατέρτη δημοτικού. Που ήσουν από μικρό παιδί; Το τι είναι το παιδί σου τώρα εξαρτάται από τι ήσουν εσύ τότε.

Εξαρτάται από το πώς μεγάλωσες εσύ. Έπρεπε να έρθεις εσύ από τότε πριν γεννηθεί το παιδί σου γιατί ήδη του ετοιμάζεις από εκείνη την στιγμή όχι μόνο τα γονίδια που πήρε από σένα, μας τις ψυχικές υποδομές και τον χαρακτήρα του. Διότι, από σένα δεν πήρε μόνο το χρώμα των ματιών, των μαλλιών, το ύψος, την

μορφή του προσώπου, το σχήμα του κορμιού και όλο το παρουσιαστικό του. Πήρε και τον ψυχικό σου κόσμο , το εσωτερικό σου , την χάρι που σκόρπαγε η ψυχή σου. Την χάρι που είχες ή που δεν είχες. Πόσο ευθύνη έχουμε ;

Από το βιβλίο «Αγάπη για πάντα» του π. Ανδρέα Κονάνου

Πηγή: euxh.gr